

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗
ไม่ยอมเชื่อธรรมยิ่งกว่าเชื่อกิเลส

ก่อนจ้งหัน

วันนี้พระมาฉัน ๓๓ ขาดไป ๒๒ อย่างนี้เป็นประจำสำหรับวัดป่าบ้านตาด ตั้งแต่สร้างวัดมาไม่เคยมีพระมาฉันครบองค์เลยแหละ ขาดอยู่เรื่อยตลอดมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ วันนี้ก็ขาดไป ๒๒ องค์ท่านไม่ฉัน ท่านมีปากมีท้องเหมือนพวกเรา แต่ท่านอดท่านเพียรเพื่อการภาวนาดี ถ้าฉันมากท้องนั้นดี แต่การภาวนาไม่เป็นท่า ท่านก็ต้องหัก เพราะการภาวนาเป็นธรรมที่มีคุณค่าเลิศเลอ และทำได้ยากบำรุงยากเจริญได้ยาก เสื่อมง่าย แต่เรื่องอาหารมันเจริญได้ง่าย ปูบปี้บนี้อิมเลย เป็นอย่างนั้นนะ มันไม่ยาก แต่ธรรมนี่ที่จะอิมในหัวใจนี้ยากมาก

เมื่อวานนี้ก็ได้อิมเรื่องอิมธรรม คืออิมธรรมนี้อิมตลอด เอิบอิมอยู่ในจิตใจ ยืนเดินนั่งนอนเอิบอิมตลอดเวลา นี่เรียกว่าธรรมสมบัติเข้าสู่ใจ ผิดกันกับวัตถุสมบัติ วัตถุสมบัติมีมากมีน้อยก็อยู่ตามโน้น ๆ เจ้าของยังอิมสำหรับเดือดร้อนวุ่นวายได้ ทั้ง ๆ ที่สมบัติเงินทองข้าวของมีมาเพื่อบรรเทาทุกข์ กลับมาเพิ่มทุกข์เข้าอีกมีเยอะ แต่สำหรับธรรมที่จะเพิ่มทุกข์ไม่เคยมีเลย มีมากมีน้อยสงบร่มเย็น ๆ มีมากเท่าไรจนกระทั่งเต็มแล้วอยู่ไหนเต็มหมด พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านเต็มตลอดเวลาธรรมในหัวใจ ไม่มีบกบาง ท่านเอาธรรมที่เต็มตลอดเวลาแล้วสอนโลกที่เต็มไปด้วยกองทุกข์ ท่านเอาของเย็น ๆ ไปแก้ของร้อนคือพินคือไฟเผาไหม้หัวใจ

พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติจิตตภาวนาบ้างนะ ให้ดูหัวใจตัวเอง นั่นแหละตัวเป็นพินเป็นไฟอยู่ที่หัวใจไม่อยู่ที่อื่น อยู่ที่ใจ น้ำท่าที่ว่าเย็น ๆ หรือเย็นที่สุดก็อยู่ที่หัวใจได้แก่ธรรมไฟคือกิเลสก็ร้อนอยู่ที่หัวใจ ให้พากันอบรมบ้าง

ชาวพุทธเราเวลานี้มันจะไม่มีเหลือในเมืองไทยละนะ แม้แต่เป็นพระหัวโล้น ๆ มันก็กลายเป็นผีไปหมดแล้วเดี๋ยวนี้ ดูท่านดูเราอย่าไปดูคนนั้นคนนี้ ดูพวกพระเราหัวโล้น ๆ นี้ เวลามันจะทำความชั่วอย่างหยาบค้ายโลกดูไม่ได้เลย มันทำได้สบาย ๆ ไอ้พวกหัวโล้นนี้ นี่เช่นนั่งอยู่ตามนี้เต็มอยู่นี้พวกหัวโล้น ๆ ทั้งนั้นแหละให้พากันพิจารณา กิเลสไม่ได้เลือกหัวโล้นหัวขน ใครเปลอมันใส่ทั้งนั้นแหละ คอขาดไปเลย ๆ

เวลานี้พระเรากำลังเป็นบ้ากับไอ้หลังลาย ขรवासก็เป็นบ้าไอ้หลังลาย พระก็เป็นบ้ากับไอ้หลังลายเหมือนโลก ไอ้หลังลายนี้เป็น สรณฺ คจฺฉามิ แล้วนะ โลกวิ่งตามไอ้หลังลาย เพราะฉะนั้นถึงได้ร้อนทุกห่อหมกหม้า แม้ที่สุดเข้ามาในวัดที่จะเอาธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจ กลายเป็นเอาไอ้หลังลายมาเผาหัวใจอีก เป็นอย่างนั้นนะ พิจารณาให้ดีทุกคน โอ้ย พูดแล้วเราทุเรศนะ เราดูทุกอย่างใครจะว่าเป็นอย่างไรก็ตาม ไอ้พวกมูตรพวกคุณมาโจมตีเราว่าอวดอูตรีมนุสธรรม พวกมูตรพวกคุณมันมาอวดของมัน ก็มูตรคุณมันอวดไปไหน นี่ไม่เคยสนใจเหยียบไปเลยๆ ทีเดียว เรื่องมูตรเรื่องคุณมันวิเศษวิโสอะไร ว้อๆ ออกมามีแต่ไฟเต็มหัวใจมัน นี่ไม่มีเราบอกตรงๆ เราสอนโลกด้วยความไม่มีทุกข์ในหัวใจเลย ทั้งๆ ที่โลกมีทุกข์ เราไม่มีในหัวใจตั้งแต่วินาทีเลสตัวเป็นเหตุสร้างทุกข์ขึ้นมาขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจแล้วเราไม่มีทุกข์

ครั้งพุทธกาลท่านก็บอกพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านไม่มีทุกข์ เราตัวเท่าหนูเราไม่มีทุกข์เราก็บอกไม่มีทุกข์ในหัวใจไม่มีเลย ตั้งแต่ขณะกิเลสขาดลงไป และจะไม่มีตลอดไปด้วย ท่านทั้งหลายว่าอวดอูตรีหรือนี้ เอามาอวดท่านทั้งหลายหรือ ถ้ากองมูตรกองคุณไม่อวดหรือนั้น คว้ามับๆ มันชอบแต่มูตรแต่คุณธรรมมันไม่ชอบนี่นะ เห็นอรรถเห็นธรรมนี้ ชยะแขยงว่าอวดอย่างนั้นอวดอย่างนี้ เรื่องขี้ขามมูตรคุณความโลกความโกรธราคะตัณหาทั้งวันทั้งคืน ทำไมไม่ได้คิดสะดุดใจบ้าง นี่คือไฟเผาโลกนะ จำให้ดี

พากันตั้งใจปฏิบัติให้เอาจริงเอาจัง ศาสนาจะไม่มีเหลือแล้วในหัวใจของชาวพุทธ เราเวลานี้ ชาวพุทธชาวพระกลายเป็นชาวเปรตชาวผีไปหมดแล้วนะ ให้ดูให้ดีคิดให้ดี ธรรมพระพุทธเจ้าเลิศเลอสอนโลกมานานแสนนาน เราอยู่ในโลกไหนจึงไม่สนใจในอรรถในธรรม ให้พิจารณาตัวเอง ถ้าเวลามันจิตซัดในธรรมตำหนิติเตียนธรรม นั้นละกองมูตรกองคุณขึ้นเหยียบหัวเราแล้วตรงนั้น จำให้ดี

เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

โธ่ๆ ปวดขา นั่งฉันจ้งหันก็จะไม่เสร็จปวดนี่นะ เมื่อบานนี้ก็นวด คอยดูวันนี้ ถามท่านจวบ เพราะท่านนวดเส้นเก่งท่านรู้เส้นรู้อะไรๆ เท่าที่ผ่านมานี้ ท่านจวบนี้เก่งมากกว่าบรรดาผู้ที่นวดเส้นทั้งหลายนะ ถามหาเหตุหาผลเรื่องนี้มันเป็นเพราะเหตุไรๆ ท่านก็ชี้แจงให้ฟังถึงเรื่องเส้น เส้นมันเข้าไปขัดกันอย่างนั้นอย่างนี้ ท่านก็เล่าให้ฟัง ถ้าหากว่าแก้อย่างนั้นแล้วมันจะหายไหม หาย ว่าอย่างนี้ แต่คงยังมีอีกคำหนึ่งที่เก็บไว้ภายใน หายถ้าทนเจ็บได้ คงว่าอย่างนั้น เมื่อบานนี้ก็เลยเอาเลยเมื่อบาน ฟาดให้หัวเข่าขาดไปเลยเมื่อบานนี้ เอ้า

เอาให้ถึงกัน แต่ยังไม่เสร็จวันนี้จะซ้ำอีก คอยดูผลยังไม่ปรากฏอะไรนัก เพราะที่มันเจ็บมันระบมด้วยการนวด ยังไม่ทราบว่ามันถูกหรือมันผิดอะไรกัน เพราะนวดเมื่อวานนี้ว่ามันขาดไปเลยนะ ไม่ใช่ขนาดธรรมดา แล้วที่มันก็เลยเจ็บเกี่ยวกับเรื่องการนวดการอะไร

แต่อย่างไรก็ตาม ถ้ามันถูกแล้วเจ็บเหล่านี้มันก็หายไปได้ ที่มันขัดตรงไหนมันก็หายไปเหมือนกัน วันนี้ถึงจะเอาอีกทีหนึ่ง เมื่อวานนี้นวด ใครทนไม่ได้แหละนวดแบบเรานี้แหละ พุดจริง ๆ ท่านจวบท่านก็บอกว่าไม่มี ไม่เคยมี มีแต่ร่องไถ้ ๆ ทั้งปิดมือออก ทั้งร่องไถ้ทั้งปิดมือออก สำหรับเราไม่มีเลยปล่อยเลย เอาเลย อะไรจะขาดขาดเลย ชัดกันเลย เมื่อวานนี้เอาเต็มเหนี่ยวแหละ ตรงนี้ละที่รุนแรงที่สุด คอยสังเกตดูมันจะเป็นยังไง วันนี้ฉันจ้งหันยังไม่เสร็จปวด เพราะฉะนั้นถึงได้เหยียดออกมาละซิ ปวด ถ้าหากว่ามันเกี่ยวกับเส้นใด ๆ น้อย่างไรก็ต้องเอาให้ได้ว่าฉันเถอะ บอกเอาให้ได้ ชุดลง เรื่องเจ็บอย่ามาพูดว่าฉันเถอะ ชุดลง ว่าฉันเลย เอาอย่างนั้นแหละ ถ้ามันเป็นในจุดใด ๆ แข็งตรงไหน ไปขัดอยู่ที่ตรงไหน เอาออกให้ได้บอกฉันเลย คอยดูมันจะเป็นยังไง

(๒๓๙ ตัวครับ) จับหอยทากได้ ๒๓๙ ตัวรอบ ๆ กุฎิและทางจงกรมหลวงตา เมื่อคืนนี้ดูไม่เห็น (เมื่อคืนนี้แหละครับ) โอ้ เรานึกว่ารวมกันทุกวัน ๆ เป็นเมื่อคืนนี้แหละ (เฉพาะเมื่อคืนครับ) โอ้ มันมาอะไรนักหนา ๒๓๙ ตัวเชื่อได้ยังไงฟังซินะ เราไปไม่เห็นไฟเลยเมื่อคืนนี้ ท่านคงมาหาจับมันไม่ได้เรื่องท่านคงกลับไปแล้วว้างั้น คือเวลาเราไม่อยู่ทางจงกรมตอนค่ำ ตั้งแต่ทุ่มสองทุ่มไปแล้ว ท่านจะรวมหัวกันไปเที่ยวฉายเอา จับเอา ๆ ต้นเหตุก็เป็นไปจากเรานี้แหละ เพราะเหยียบหอยทากตายอยู่เรื่อย เราไม่รู้จะทำยังไง บางวันเดินไม่ได้ ระวัง ๆ แล้วเหยียบจริง ๆ เลยต้องงดเดินจงกรมเพราะมันมาก ก็เลยเล่าให้พระฟัง ที่นี้ท่านก็ช่วยกันไปจับ จับมาหลายคืนแล้วนะ คืนละสองร้อย เมื่อคืนวานนี้ได้ ๗๒ ตัว นึกว่ามันเบาไปแล้ว ที่ไหนได้เมื่อคืนนี้ได้ถึง ๒๓๙ ตัว นั่นเห็นไหม เรานึกว่ารวมทั้งหมดทุกคืนที่จับ ที่ไหนได้เฉพาะเมื่อคืนนี้ตั้ง ๒๓๙ ตัว

เราไปมองหาไฟพระก็ไม่เห็น เราลงไปทางจงกรมไม่เห็นไฟเลย แสดงว่าท่านมาดูไม่มีหอยแล้วท่านก็กลับไปหมดแหละ เราว้างั้น ที่ไหนได้ท่านเก็บไปหมดแล้วท่านถึงหนีท่านไปเอาเรียบร้อยแล้วถึงหนี เราไปไม่เห็นไฟเลย โอ ได้ ๒๓๙ ตัว มันมีเอามากมาย เมื่อคืนนี้เราไปก็ได้มาตัวหนึ่ง ไปได้ที่ทางจงกรม ได้แล้วออกมา เราก็ฉายไฟ แสดงว่าเรียกพระมา ท่านก็ปั๊ ๆ ไป ได้ตัวเดียวเราว้างั้น ยืนให้แล้วเราก็กลับไปเลย ท่านไม่ได้บอกเรื่องเหล่านี้นะ เราก็ไม่ได้ถามว่าท่านไปจับหอยนี้หรือเปล่า เพราะเมื่อคืนนี้ไปไม่เห็น (ท่านเอามาให้ที่โรงน้ำร้อนครับ) ได้ ๒๓๙ ตัว โอ พิลึกนะ พระยังไม่ได้รวมทั้งหมดดูตั้งแต่เริ่มจับ

หอยทากที่บริเวณกุฏิและทางจงกรมเรานี้ รวมทั้งหมดมันจะได้สักเท่าไร จะได้หลายร้อย อยู่นะ ลองบวกดูมันจะได้สักเท่าไร

เฉพาะ ๓ คีนได้หอยทาก ๕๕๑ ตัว ไม่ได้นับรายย่อยที่ได้วันละ ๑๕ ตัว ๑๖ ตัว ได้ ลำพังเรา เราจับได้ตามนั้นเอามาให้พระๆ พระเลยไปจับช่วยละซีถึงได้มากมาย แต่ก่อนมี แต่เราจับอยู่ข้างทางจงกรม จับก็จับแต่ตัวเก่าเราไม่ได้เอาออกมา เราเดินไปจับนี้แล้วเอา ไปทิ้งไว้ข้างทางนั้น จับได้ทางนี้เอาไปโยนเข้าทางนี้ แล้วเราก็ดูเดินไป เตี้ยวมันก็มีอีก จับ แล้วก็ไปวางข้างทางนั้นข้างทางนี้เรื่อย จับได้หอยทากทุกวัน มันยังงักกัน เลยมาเล่าให้พระ ฟัง มันรำคาญ เดินจงกรมไม่ได้แล้วเตี้ยนี้ กลัวจะเหยียบหอยทาก เพราะมันมากต่อมาก จะทำยังไง พระเลยไปช่วยจับให้ถึงได้ตั้งห้าร้อยกว่า ไม่ใช่เล่นๆ โห พิลึกพิลัน

ต่อไปนี้จะเบาไปละ อย่างเมื่อคีนเราไปได้ตัวเดียว มันเล็ดลอดอยู่ยังงักไอ้เนี่ย เห็นตัว หนึ่งหัวทางจงกรมอยู่ข้างๆ หือ มึงเล็ดลอดมือพระได้ยังงักไอ้เนี่ยนะ เราเลยจับออกมาให้ พระ เมื่อคีนได้ตัวเดียว ทุกวันจนรำคาญ ทั้งระวังทั้งจะเหยียบมัน เลยบางวันไ้ดงดไม่เดิน เดินก็เหยียบจริง ๆ ทับจริง ๆ เพราะมันมาก ทุกปีก็ไม่เคยปรากฏหอยทากที่จะมาให้เรา เหยียบเราทับมัน เดินธรรมดาๆ ไม่เห็นปรากฏ แต่ปีนี้ทำไมมันปรากฏเฉพาะที่เรา รวม ส่วนใหญ่ตั้ง ๕๕๑ ตัว จากนั้นก็จับมาตามทางออกมาศาลา จากกุฏิเรามาศาลาจับได้มา เรื่อย จากกุฏิเข้าไปหาทางจงกรมก็จับไปเรื่อย จนกระทั่งถึงบริเวณทางจงกรม ตัวเล็กๆ น่ารักเสียด้วยนะ เราไปจับเขายังเฉยอยู่ จับได้ตัวไหนก็ดู เขาไม่รู้เรื่องนะ เราจับมาดู

เรื่องภาวนาใครมีสติ คนนั้นจะตั้งรากตั้งฐานได้ ตั้งรากตั้งฐานคือตั้งเป็นความ สงบเย็นใจและแน่นอนหามันคงขึ้นได้เป็นลำดับ สติเป็นของสำคัญ กิเลสจะมีมากมีน้อย ขึ้นอยู่กับสติ ใครตั้งสติดีเท่าไรๆ กิเลสจะออกไม่ได้ มันอยู่ภายในใจ ทางออกของกิเลสคือ สังขาร ความคิดมันตันออกมา มันอยากคิดนั้นคิดนี้ ตันออกมาทางความคิด คิดแล้วมันก็ กว้านเอาความทุกข์มาสู่ตัวเอง ออกจากสังขาร ที่ท่านพูดว่า อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา นี้ แม่นยำที่สุดเลย คืออวิชชาก็ตัวกิเลส วา่กันเลยนะ ตันออกมาให้คิดปรุงเรื่องสังขารๆ เมื่อมี สติแล้วบังคับไม่ให้มันคิดเรื่องก็ไม่เกิด ถึงกิเลสมีอยู่มากมายไม่มีทางออกมันก็เก็บไว้ อย่าง นั้น สติเป็นสำคัญ

เพราะฉะนั้นจึงต้องได้หาอุบายวิธีการทรมานฝึกตนเองเพื่อให้ได้ผล เช่นอย่างพระ ท่านอดอาหาร ผ่อนอาหาร เป็นวิธีการที่จะเสริมสติให้ดีขึ้นๆ ติดต่อกันเรื่อยๆ สติดีขึ้นเพราะการผ่อนอาหาร อดอาหาร สำหรับผู้ถูกนิสสัยในทางนี้ แต่ผู้ถูกนิสสัยในทางอื่น ท่านก็ต้องเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ส่วนมากจะมากถูกเรื่องผ่อนอาหาร อดอาหาร อันนี้

สำคัญมาก อดไปหลายวันเท่าไรนี้ถึงขนาดที่ว่าสตินี้ติดกันเลยเชียว แต่มันเผลอได้ เวลาเรามาฉันเข้าไปแล้วก็เผลอได้ แต่เวลาอดติด ๆ กันไปนี้.. ก็เราเคยทำแล้ว นำเรื่องของเรามาพูดนี่วะ ตั้งแต่ตื่นนอนถึงหลับไม่เผลอเลย สติดีเพราะมีเรื่องการผ่อนอาหาร อดอาหาร เป็นเครื่องหนุน ที่นี้พอเรามาฉันมันก็ทำให้เผลอได้ ๆ เผลอ แล้วก็กรรมตาไปเสีย จึงต้องได้ใช้เรื่อย อดเรื่อย ความเพียรหนุนเข้าไปเรื่อย ๆ

สติเป็นเครื่องบังคับกิเลสได้ดี สติตั้งดีเท่าไร ความคิดปรุงนี้ เป็นมหากัณฑ์ มันจะคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ออกไปไม่ได้ บังคับ เมื่อบังคับหนักเข้า ๆ จิตมีอารักขา คือสติรักษาไว้ จิตใจก็ไม่เดือดร้อน จากนั้นก็ตั้งรากฐานได้ เริ่มแต่ความสงบ พอสงบแล้ว สงบหนักเข้า ๆ ก็เป็นสมาธิ คือความแน่นหนามั่นคงของใจ ท่านเรียกว่าสมาธิ แปลว่าความตั้งมั่นของใจ หรือความแน่นหนามั่นคงของใจ ออกจากสมณะคือความสงบแต่ละครั้ง ๆ แล้วหนุนกำลังเข้าไปเป็นสมาธิ เป็นความแน่นหนามั่นคง

ที่นี้พอจิตเข้าสู่ความสงบแล้ว จิตอิมอารมณ์ ไม่อยากคิดอยากปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ ไม่อยากรู้อยากเห็นอยากได้ยินได้ฟังเรื่องต่าง ๆ ความอยากความหิวโหยนี้ก็จะดับตัวเอง เพราะจิตอิมตัว นั้นละที่นี้ จิตที่มีความสงบท่านจึงสอนให้ออกทางด้านปัญญา ให้ใช้ปัญญา ถ้าจิตไม่สงบ กำลังหิวโหยนี้เราไปใช้ปัญญาไม่ได้ละ เป็นสัญญาอารมณ์ไปตามกิเลสเลย จึงต้องใช้เวลาจิตมีความสงบ สงบมากน้อยก็ใช้ปัญญาตามขั้นภูมิแห่งความสงบนั้นละไป เพราะจิตอิมอารมณ์ เมื่อใช้ทำงานมันก็ทำ เรื่องราวพินิจพิจารณา อนิจจัง ทุกขัง อนตตา เป็นเรื่องของปัญญา มันก็ทำงานตามนั้น เพราะไม่มีความหิวโหยดึงออกไป ที่นี้ก็รู้แจ้ง

ท่านจึงสอนว่า สมาธิปริภาวิตา ปัญญา นั้นเห็นใหม่ ที่แรกก็ สीलปริภาวิตอ สมาธิ มหปุผลโล โหติ มหานิสัสโส สมาธิที่ศีลอบรมเรียบร้อยแล้วย่อมมีความอบอุ่น ท่านบอกไว้ในปริยัติท่านบอกกลาง ๆ ว่ามีผลมากมีอานิสงส์มาก ท่านพูดกลาง ๆ ผู้ปฏิบัติรักษาศีลด้วยความมีหิริโอตตปปะตออรรดต่อธรรมจริง ๆ แล้ว ศीलท่านจะไม่ต่างพร้อย ที่นี้เวลาทำสมาธิ จิตใจก็ไม่ระแคะระคายในศีลของตนว่าต่างพร้อยหรือขาดข้อใดบ้าง จิตไม่เป็นกังวลก็ลงเป็นสมาธิสงบได้ เรียกว่า สीलปริภาวิตอ สมาธิ มหปุผลโล โหติ มหานิสัสโส สมาธิที่มีศีลอบรมแล้วย่อมมีผลมากมีอานิสงส์มาก

สมาธิปริภาวิตา ปัญญา มหปุผลลา โหติ มหานิสัสสา ปัญญาที่มีสมาธิอบรมแล้วย่อมมีผลมากมีอานิสงส์มาก ปัญญาปริภาวิตอ จิตุตตัม สมุมเทว อาสเวหิ วิมุจจติ จิตที่ปัญญาชักฟอกเรียบร้อยแล้ว ย่อมหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวงโดยชอบ นั้นหนุนกันไป ๆ อย่างนี้เป็นขั้น ๆ ปัญญาชักฟอกจิตให้บริสุทธิ์เป็นขั้น ๆ อันนี้เวลาพระบวชแล้วท่านสอน

ธรรมบทนี้ให้ สีสปริภาวโธ ท่านสอนบทสุดท้ายให้พระที่บวชใหม่ๆ ท่านไปอยู่ในป่าในเขา ศิลของท่านจะไปขาดไปต่างพร้อยได้ยังไง เพราะท่านไม่มีอะไรจะทำที่ให้ศีลต่างพร้อย อยู่ที่ไหนท่านอยู่ด้วยความระมัดระวัง สัตว์มดแมงท่านก็รู้อยู่แล้วท่านก็ไม่ทำ นอกจากนั้นท่านจะมีอะไร ไม่มี ท่านอยู่สบายๆ รักษาแต่จิตใจให้มีความสงบเย็นด้วยสติๆ สำคัญมากนะ

สตินี้สำคัญ สติรักษาหรือบังคับกิเลสได้ดี ถึงไม่ใช่การฆ่าก็บังคับได้ ปัญญาเป็นการฆ่าการชักฟอก สติบังคับเอาไว้ ปัญญาเป็นตัวฆ่า สติขั้นที่จะบังคับกันต้องบังคับอย่างนี้ สมารถก็สงบได้ๆ ออกทางด้านไหนก็ตามสติจะต้องเป็นพื้นฐานตลอดเลย จนก้าวขึ้นสู่ สติปัญญาอัตโนมัติ นั้นฟังซิ คือเป็นเอง สติ ปัญญาอัตโนมัติ สติกับปัญญากลมกลืนกันไป สติเป็นอัตโนมัติ ปัญญาเป็นอัตโนมัติ หมุนตัวเป็นเกลียวด้วยการฆ่ากิเลส ไปถึงขั้นนี้แล้ว ตั้งหรือไม่ตั้งนี่เป็นเอง จะไปตั้งหาอะไร เผลอเมื่อไร ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับเผลอเมื่อไร ไม่มี เป็นเอง ถึงขั้นนี้แล้วก็รู้อเอง ขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ

การภาวนามันเป็นลำดับลำดับไป สำหรับผู้ก้าวเดินธรรมดาเหมือนเราๆ ท่านๆ แต่ ถ้าผู้บรรลุธรรมอย่างรวดเร็วท่านผางเดี่ยวเลย รวดเร็ว ขิปปาภิญาญา บรรลุธรรมได้เร็ว ผิงไปเลย ผ่านแต่ผ่านอย่างรวดเร็ว ผู้ที่ช้านั้นไปนั้นมองนั้นมองนี่เรื่อยๆ มันก็เห็นชัดเจนไป โดยลำดับ ลำดับลำดับของจิตเป็นยังไง ก้าวเดินยังไงไปเรื่อยๆ อย่างเชื่องช้า ไปเรื่อย ถึงขั้น สติปัญญาอัตโนมัติแล้วขั้นไม่อยู่ แน่เลย ขั้นจะข้ามจะพ้นจากทุกข์โดยประการทั้งปวงโดย ง่ายเดี่ยวเท่านั้น ถึงขั้นนี้มันก็รู้อเอง

คือความเห็นภัยของจิตในกิเลสทั้งหลายนี้มันเต็มหัวใจ ความเห็นคุณแห่งการหลุด พ้นออกไปเสียด้วยการตะเกียกตะกายนี้ก็ถึงใจเหมือนกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจะบอกว่า ท่านมีความเพียรอย่างนี้ไม่ได้ ถ้าว่าเพียรเพราะท่านยังไม่พ้นทุกข์ ท่านกำลังป็นเพื่อจะพ้น ทุกข์ เพียรเพื่อความพ้นทุกข์นั้นยอมรับ แต่ว่าเพียรในประโยคพยายามนี้ท่านไม่มี มีแต่ได้ รั้งเอาไว้ๆ เพราะมันรุนแรง มันผาดโผน มันตูดตี้ม ความเพียรของผู้จะก้าวพ้นจากทุกข์ ด้วยสติปัญญาอัตโนมัติแล้วเป็นเองๆ เพราะฉะนั้นจึงไม่เรียกว่าความเพียร ต้องรั้งเอาไว้ๆ ถูกต้อง คือมันจะผาดโผนเกินไป หรือว่ามันจะไม่หลับไม่นอนไม่พักผ่อนหย่อนตัวเลย นี่ก็ ได้รั้งเอาไว้ คือต้องพักต้องนอน ไม่นอนไม่ได้ ต้องเข้าสมาธิ ไม่เข้าไม่ได้ เข้าสมาธิเป็นการ พักงาน ได้กำลังของจิตในเวลาสมาธิ จากนั้นก็พักนอน ได้กำลังของธาตุของชั้น

ถ้ามีแต่ทำได้งานเพราะการพิจารณาอย่างเดียวนั้นตายได้ เข้าใจไหม ไม่รู้จัก ประมาณ จึงต้องมีการพักๆ นี่รั้ง ที่จะให้พอดิบพอดีให้พักเสียก่อนแล้วค่อยพิจารณา โอ้ย ไม่นะ ก็นี้ผ่านมาแล้ว ถึงขั้นมันขุลงมันจะไม่หลับไม่นอน ทั้งวันมันก็หมุนของมันอยู่

ตลอด มันเป็นเองจะว่าไง มีเวลาหยุดเมื่อไร จึงเรียกว่าอัตโนมัติ อย่างกิเลสอยู่บนหัวใจ สัตว์นี้ ทุกสายที่เดิwmันจะคิดเรื่องของกิเลสเป็นอัตโนมัติของมันตลอด แต่โลกไม่รู้ว่า กิเลสมันหมุนตัวเป็นวัฏจักรอยู่ในหัวใจของสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติ ไม่มีใครรู้ แล้วเราก็ไม่เคยได้ยินใครมาพูดด้วยนะคำพูดเช่นนี้ มันก็ได้ยิน ก็เกิดจากเราเองละ เราพูดจริงๆ เราไม่ได้อวด

เวลากิเลสมันเป็นอัตโนมัติ คิดอะไรมันเป็นกิเลสทั้งนั้นพาคิด สัมผัสสัมพันธ์อะไร เป็นกิเลสโดยลำดับลำดับโดยอัตโนมัติของมัน เราไม่ได้ตั้งใจมันเป็นเองของมัน เวลาเข้าชั้น ธรรมเป็นอัตโนมัติก็แบบเดียวกัน ไม่ผิดกันเลย อยู่ที่ไหนเป็นแต่เรื่องของธรรมแกกิเลสๆ โดยอัตโนมัติๆ หมุนเรื่อย ๆ จนกระทั่งจะไม่ได้หลับได้นอน นี่เห็นไหมเป็นอัตโนมัติ นี่ละ ที่ว่าร้องเอาไว้ ต้องร้องให้พักในเวลาที่เหมาะสม เช่นการพิจารณา นี่ก็เป็นงานของจิต มันต้องมี วันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า บางที โอโห เพลียในหัวอก มันหมุนกันอยู่ภายใน เพลียหมดเลย มันก็ยังไม่วาย นั่นฟังชื่ออัตโนมัติ ต้องได้รู้ เอ้า พักนอน

สำหรับเราต้องพักด้วยบิบบังคับทางพุทโธ เอาพุทโธจับคำเดียวไม่ให้มันออกงาน ของมันคือสนามรบกับกิเลสทางปัญญา มันจะออกตลอดเวลา หมุนตลอดเวลา ทีนี้ให้พักก็คือว่า พักยังไงมันจะไม่ยอมพัก มันมีกำลังรุนแรงมากเราจะทำยังไง ต้องเอาพุทโธมา ก็เราทำแล้วนี่ เราติดพุทโธมาตั้งแต่เริ่มแรกแล้วแหละภาวนา ทีนี้เวลาเช่นนั้นก็ต้องเอาพุทโธมา ยับยั้งเอาไว้ บริกรรมพุทโธ ให้จิตจ่ออยู่กับพุทโธไม่เปลือในการทำสมาธิ ถ้าเบามือสัก หน่อยมันจะออกทำงาน บังคับ พุทโธๆ นี่ถึยิบ สติจ่อมันจะออกไปทำงาน เพราะทางโน้นมี น้ำหนักมากกว่า

ทีนี้เวลาจ่อพุทโธถึยิบเข้าไปๆ จิตก็สงบแน่วลงเป็นสมาธิ นิ่งเลย นั่นละที่นี้จิต เหมือนกับถอดเสี้ยนถอดหนาม พอจิตเข้าสู่สมาธิ พักงาน ถึงอย่างนั้นเราต้องบังคับเอาไว้ไม่ให้ออก จิตมีความสงบแน่วลงไป แน่วๆ พอเบามือมันจะออกนะ เพราะอันนั้นมีน้ำหนักมากกว่านี้ ทีนี้พอได้กำลังเต็มที่แล้ว จิตใจกระปรี้กระเปร่า รู้สึกเยือกเย็นไปหมดเลย ทำงานมันเย็นเมื่อไร มันหมุน พอราเมื่อนี้ก็ผางเลยเทียว ทีนี้กำลังวังชาไปพร้อมกันเลย เหมือนว่ามีดเล่มนี้เราลับหินเรียบร้อยแล้ว และตัวของเราเองก็มีกำลัง ได้พักผ่อนตัว เรียบร้อยแล้ว ทีนี้ออกไปฟันไม้ท่อนนั้นแหละ ขาดสะบั้นไปเลย นั่นมันต่างกัน ออกพิจารณาปัญญาคราวนี้ คล่องแคล่วว่องไวเฉียบแหลมต่างกันนะ แต่เวลาจะพักที่ไรต้องเอา พุทโธบังคับเอาไว้ให้อยู่ ลงสมาธิได้ พอออกจากนั้นแล้วก็ออกทำอย่างนี้ตลอดไป เราจึงได้มาพูดอย่างเต็มปาก

เวลาจิตออกทางด้านธรรมะ แก้กิเลสเป็นอัตโนมัติก็เป็นอย่างเดียวกัน ทีนี้มันก็รู้ไปหมดซิ กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์เป็นอัตโนมัติมาตั้งกับตั้งกลับ ไม่มีใครพูดนะ เพราะไม่มีใครรู้ พอธรรมเป็นอัตโนมัติขึ้นมาแล้วแก้กิเลส ทีนี้มันก็รู้ไปหมดใช้ไหมละ มันรู้เองของมัน กิเลสเป็นอัตโนมัติบนหัวใจของสัตว์ ธรรมแก้กิเลสก็เป็นอัตโนมัติบนหัวใจเหมือนกัน เอาจนขาดสะบั้นไปเลย พอกิเลสขาดไปหมดแล้ว ที่หมุนตัวเป็นเกลียวหยุดทันที หมด จะรบกับอะไร นั่นมันก็รู้ของมันเอง นี่ละเรียกว่าธรรมเป็นอัตโนมัติ พอถึงขั้นอัตโนมัติแล้วไม่อยู่ละ มีแต่จะไปจะหลุดจะพันอย่างเดียวๆ นิพพานเหมือนอยู่ชั่วเอื้อมๆ หุดหวิดๆ อยู่อย่างนั้น จับผิดจับถูก มันก็บีนไล่ซิ นิพพานคือความพันทุกซ์

นี่เราอธิบายให้ฟังเรื่องสติปัญญาถึงขั้นอัตโนมัติมีกำลังแล้วไม่ถอย กิเลสอยู่ที่ไหนๆ คู้ยเขี่ยขุดค้นหามาฆ่าหมดเลยเขี่ย เป็นเองๆๆ จนกระทั่งบางทีกิเลสเงิบไม่มีอะไรเหลือเลย เเหอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ มันว่าเจ้าของนะ ค้นหา กิเลสตัวไหนก็ไม่มี หมด เงิบเลย มันหมอบ กิเลสส่วนละเอียดมันหมอบ ออกมาไม่ได้ พอมันโผล่มาขาดสะบั้นเลย สติปัญญาขั้นนี้รวดเร็วมากทีเดียว เพราะฉะนั้นมันถึงไม่ยอมโผล่ออกมา จะคู้ยเขี่ยหาที่ไหนๆ ก็ไม่เจอ เเหอ นี่ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ แล้วเหอ แต่ไม่ได้สำคัญตุนนะ เรว่าเฉยๆ ทั้งๆ ที่เข้าใจว่ากิเลสยังมีอยู่นั้นแหละ แต่มันไม่แสดงเวลานั้น จึงว่า เเหอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ

สักเดี๋ยวกิเลสขึ้นมา พัดกันอีกๆ พอมันฟาดเสียขาดสะบั้นไปหมดแล้ว พระอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่หมดปัญหาเลย เลยไม่พูดถึง อรหันต์น้อยก็ไม่พูดถึง อรหันต์ใหญ่ก็ไม่พูดถึง ขาดสะบั้นไปด้วยกันหมด นั่นเห็นไหมละ นี่ละ สนฺทิฎฐิโก รู้ด้วยตนเอง ครั้งสุดท้ายขาดสะบั้นไปหมด พุดแล้วยกมือขึ้นทันทีเลย ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า ทูลถามท่านหาอะไร อันเดียวกัน สนฺทิฎฐิโก พระพุทธเจ้าประกาศไว้แล้ว แต่รู้ด้วยตนเองก็รู้ด้วยตนเองแล้วไปถามท่านหาอะไร ทีนี้หมดโดยประการทั้งปวง อัตโนมัติอะไรก็ไม่มี กิเลสเป็นอัตโนมัติก็ไม่มี ธรรมเป็นอัตโนมัติฆ่ากิเลสก็ไม่มี หมด เหลือแต่ธรรมชาติที่พอแล้วล้วนๆ เท่านั้นเอง

พากันจำเอานะ จิตนี้เป็นสำคัญมาก เวลานี้กำลังมูตรคุดปกคลุมหุ้มห่อ ทั้งเขาทั้งเราทั่วโลกดินแดน มีแต่มูตรแต่คุดปกปิดกำบังหัวใจเอาไว้ เอาธรรมสอดเข้าไปนี่มันปิดธรรมออกไป มันไม่ยอมเชื่อธรรมยิ่งกว่าเชื่อกิเลสเข้าใจไหม ใครพูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรมยังหาว่าโง่ว่าอวด นั่นนะกิเลส มันเก่งกว่าธรรมไปอย่างนั้นนะ มันไม่ได้เชื่อธรรม คือมันเชื่อกิเลสเข้าใจไหม พุดเรื่องธรรมมันไม่ยอมเชื่อ โอ๊ย หาเรื่องอูตรี มันว่า ที่มันเป็นอยู่

นั่นคืออะไร นั่นมันไม่ใช่จอมอูตริหรือ อูตริว่าตนรู้ตนฉลาดเหนือธรรมไปแล้ว จึงไม่ยอมเชื่อธรรมยิ่งกว่าเชื่อกิเลสเข้าใจไหมล่ะ นี่ละเป็นอย่างนั้น เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ เอาละพอ

ให้พากันจำนะ แล้วไปปฏิบัติ อย่าทำลุ่มๆ ดอนๆ สุ่มสี่สุ่มห้าะ นี่มาสอนท่านทั้งหลายไม่ได้สอนสุ่มสี่สุ่มห้า เอาจริงเอาจังทุกอย่าง ขาดสะบั้นไปด้วยกันหมด เอาจริงเอาจังมากที่สุด เวลามาสอนจึงคึกคัก เข้าใจไหม เวลามาสอนเหมือนกับคลังโมโหโโโโโอยู่ ในนี้หมด ผางๆ ไปเลย ความจริงไม่มี มันกลายเป็นพลังของธรรมออกแทน

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz